

Wat een verschil... Na drie jaar weer terug op "het Octaaf". Het was voor ons een warm welkom!! Een mailtje richting Janita in de zomer 2011, of er nog plek was voor drie kinderen.... Daar kregen we snel antwoord op. Net voordat de school weer open ging in September kregen we een rondleiding door het nieuwe gebouw. We hadden al even gekeken, toen we vorig jaar even terug waren in NL voor vakantie en familie bezoek...

Maar wanneer je start in het oude schooltje met David die toen tot zijn vijfde jaar naar het Octaaf ging... en dan na ruim drie jaren terug komt in een nieuwe moderne school.... Wat een omslag.

De eerste herkenning voor David was juf Harma. Ilanga was toen net 4 en heeft juf Harma 2 weken in de klas gezien. Zelfs Sipho heeft nog bij haar op de armen gelegen. Voor nu... het lijkt zolang geleden.

Wat hebben we tussentijd gedaan... Enkelen van jullie kennen het verhaal, maar ik zal kort vertellen wat er de afgelopen drie jaar is gebeurd. Wij zijn toen met een grote container richting Suriname vertrokken. Veel aangeleverde hulpgoederen met wat huisraad van onszelf op naar een nieuw avontuur. We kwamen in een tropisch warm land, waar je even aan moet wennen, maar naar enige tijd wist je wanneer je actief kon zijn en wanneer niet.

In het begin hebben we ons ingezet voor een tehuis met lichamelijk gehandicapte kinderen. Dit tehuis werd door een oudere dame geleid. Alleen ze had behoefte om te stoppen. Dus onze taak om het langzamerhad over te nemen. Echter na een tijdje inzicht te hebben in allerlei zaken, kregen we met iets te maken, wat niet makkelijk was. Er waren vreemde dingen aan de hand, waar wij openheid in brachten naar de sponsors in Nederland. Dat werd ons niet in dank afgenomen.... Dus ze zochten een zondebok. Dit kan je maar beter niet zijn in Suriname. Dus we hadden het wel gezien na een half jaar.... Met pijn in ons hart, aangezien we de kinderen en de begeleiders in het tehuis niet tekort wilden doen. Echter je hebt niet veel keus, maar we hebben toen gekozen voor eigen gezin. Voor veiligheid.

Bastiaan was intussen al druk aan het werk in een moderne radiologie kliniek, dat beviel hem zeer goed. De kinderen (David, Ilanga en Sipho) waren op hun plek, de school was prima, leuke vriendjes... Dus ja, we hoefden nog niet terug naar Nederland. Ik ging ook op zoek naar een passende baan en daar heb ik in de wijkverpleging gewerkt.

We kunnen wel zeggen dat Suriname een rijk land is van natuur en veel verschillende culturen. Je komt daar zeer veel soorten mensen en gewoontes tegen, met name hun geloofsovertuiging. Dit zal David zeker wel een keer in klas gebruiken als spreekbeurt.

We hadden een huis iets buiten de stad Paramaribo, niet de luxe wat we in Assen aan de kennemerland hadden, maar wel met kippen, palmbomen, sinaasappelbomen en kaaimannen. Het contact met je familie/vrienden probeer je toch met internet te doen, echter die snelheid heeft ook last van de hitte... viel regelmatig uit. Of je had wel internet maar dan viel het electriciteit uit, doordat er iemand tegen de paal had gereden. De stroomdraden hangen daar boven de grond.

We waren afhankelijk van de tropische buien om onze grote regenput te vullen, dat was ons drink, was en douche water. Jullie kunnen wel begrijpen dat wanneer het droge tijd is, het best lastig is.

Ook moesten we zorgen dat we veilig in huis waren, dus we hadden dievenijzers voor alle ramen en deuren, tevens liepen er vier honden op ons terrein. We hadden veel grond om het huis, waar de honden vrij konden rondlopen. Deze viervoeters missen we heel erg. Onze trouwe bewakers.

We hebben veel van Suriname gezien, het binnenland met het tropisch regenwoud, z'n mooie rivieren. We kunnen wel zeggen dat we er mooie herinneringen hebben van dit land.

Na geruime tijd ga je nadenken, wat gaan we doen, terug naar NL of....

Inderdaad we hebben onze spullen gepakt en zijn verhuisd naar een prachtig eiland met witte stranden en aqua blauwe zee: Turks and Caicos Island (Bahama's/ Haiti). Ze zeggen ook wel de Crown of England, aangezien het bij Engeland hoort. Dus de voertaal was dan ook engels...

Het is even wennen, maar de kinderen hadden geen moeite met omschakelen. Ze hadden in Suriname ook een paar vrienden waar de communicatie in het engels ging. Maar nu was het ook op school, ze gingen naar een internationale school, dat was wel een groot contrast met Suriname.

Bastiaan ging daar werken in het ziekenhuis, wanneer de vakantie voorbij zou zijn, was er voor mij ook een functie, dus eerst en beetje settelen en het eiland verkennen. Jammer genoeg hebben we daar maar drie maanden gewoond, want het werk was niet zo als we hadden verwacht.

Ja en dan..... oke terug naar ons oude plekkie in Assen. Dan volgt er een periode van veel regelen, solliciteren, spullen op marktplaats zoeken etc. etc. want we hadden veel spullen achtergelaten in Suriname.

Kids weer naar school, ontmoeting met oude vriendjes, maar ook nieuwe!! Het voelt goed!! We voelen ons weer helemaal thuis.

Alleen de kou..... Dat is iets waar we nog aan moeten wennen.... Wie niet?? Nu weet iedereen wat we allemaal hebben gedaan... deze ervaring was voor ons als ouders een enorme uitdaging maar voor de kinderen (en ook voor ons) wel een geweldige tijd. Dit is iets waar je jaren op kan teren.

Het enige wat we nu hopen is een witte kerst... want een kerstboom opzetten, drie jaren met veel warmte en zon. Dat is vreemd...!! We wensen iedereen alvast een fijne decembermaand met alle gezelligheid die daarbij hoort. Want wat is er nou mooier om te genieten van de familie en vrienden om je heen.

Bastiaan, Eefke, David, Ilanga en Sipho Dijkman